

Lad os nu et Dieblif gaa ud fra, at vi finde, at det er et tilſtrækkeligt Expedient for Konen, at hun kan anlægge et ſaadant Søgmaal, ſaa opſtaar der den ſtore Vanſtelighed, at hun kan ikke ſelv anlægge Søgmaal. Konen er ſom bekendt umyndig, Manden er Repræſentant for Fellesboet. Altsaa, naar vi komme paa det Punkt, at han har taget og ſolgt en af hendes ſelvverhvervede Gjenſtande, ſaa vil det korrekt talt være Mandens Sag at ſøge den tilbage fra Kjøberen. Det er Alt, hvad man opnaar (Munterhed). Ja, ſaaledes forholder det ſig, thi Sagen er den, at vil man give Kvinden en ſaadan Raadighed eller Ret, maa man ſamtidig give hende en Myndighed til at kunne indtale ſin Ret. Men ſaaledes ſom Lovforſlaget foreligger for Diebliffet, komme vi til det Reſultat, at Manden ſkal ſøge den Synaffine tilbage, ſom har tilhørt Konen, og ſom han ſelv har ſolgt; ellers kan Konen ikke faae den igjen. Seg hører nu ikke til dem, ſom ſige, at Jurifter kunne bevife Alting; men jeg vil indrømme, at Jurifter kunne i Reglen have et Svar paa rede Haand i en Diſkuſſion, og naar jeg nu her fremdrager denne Kurioſitet — eller jeg kunde bruge et ſtærkere Udtryk, — at Manden ſelv maa ſøge det Solgte tilbage, er jeg ganſke viſt forberedt paa at kunne faae det Svar: Ja, men naar Lovgivningen hjemler en Kone Ret til at anlægge et ſaadant Søgmaal, maa der ogſaa kunne findes en Udvej, hvorved det bliver hende muligt. En ſaadan Udvej kunde jo tænkes at være den, at hun for et ſaadant Tilfælde fik ſig en Børge beſtiffet af Dyrigheden, en ſaakaldet tutor in litem. Det er jo muligt; men altsaa have vi nu den Ret for Konen, at hun i det yderſte Tilfælde kan indgive et Andragende til Dyrigheden om at faae en Børge beſtiffet for ſaa at kunne faae Sag anlagt imod den, der har kjøbt Synaffinen. Det vil imidlertid koſte grumme mange Penge, og ſaa kan hun maaffe til Syvende og ſidſt ikke præſtere Beviſet. Dette er et ſaa tarveligt Reſultat, at jeg tror, at Enhver vil indrømme, at det er Noget, der ikke kan gaa; men ſelv om det nu kunde gaa, have vi jo et Tilfælde tilbage, ſom jeg rent har glemt, og det er, hvad der navnlig er blevet fremhævet, at en Mand kommer hjem Lørdag Aften og er fuld og ſaa tager Konens Penge. Se, da yder Loven albeles ingen Beſtyttelſe, deſormedelſt at Penge ikke kunne vindiceres. Konen kan ſtyde en høvd Hånd efter Pengene, thi de kunne ikke vindiceres fra Bærtshusholderen. Der have vi Udbyttet af Loven. Seg for mit Vedkommende, ſom i min Embedsvirkſomhed har i praktiſt Henſeende ſaa Meget at gjøre med ſaadanne Menneſter, vilde være i høi Grad ulykkelig, derſom jeg havde en ſaadan Lov for mig, og en ſtakkels Kone kom til mig og ſagde: „Nu er der jo kommet en ny Lov, hjælp mig nu ligeoverfor min Mand“, og jeg ſaa maatte ſvare: „Ja, De maa

gaa til en Prokurator osv. for at ſe at komme tilrette med det.“ Konen vilde jo tro, man gjorde Nar ad hende. Saaledes ſom Situationen nu er, er den jo ſat noget paa Spidsen, og jeg kan ikke negte mig fuldſtændig at tiltræde nogle Ytringer, ſom i den Henſeende ere fremkomne i det andet Thing fra en høitæret Høiſtretsſaſſeſſor og forhenværende Juſtizminiſter (Klein), hvis Mening jeg ſætter megen Pris paa, og hvis Udtaleſer jeg ogſaa antager Andre ville godſjende. Han gif ganſke viſt ud fra, at der jo ikke kunde være nogen Tvivl om, at vi Alle ere fuldſtændig enige om, at der er noget høit Dyrrende ved de mange Exempler, der foreligger paa, at en Mand paa en brutal Maade miſbrugter ſin Stilling ligeoverfor ſin Huſtru og plyndrer hende — det er netop hans Ord — for hendes ſurt og møſſommeligt fortjente Penge. Selv de mange Mangler ved Lovforſlaget, i hvilket der ligger Tvivl og Urfager til Strid ſkjulte i hver Linie, vil han endda lade gaa, men for ham er det væſentligſte Spørgsmaal det, om Lovforſlaget rammer det, man tilfigter, om man ikke ſnarere udfætter ſig for noget ganſke Andet, nemlig en Forværelſe af Tilſtanden. Han tilſjæede, at Loven er, ſom bekendt, nærmefſt møntet paa de ulykkelige Høgteffaber, og at ligeoverfor Mand af Vre behøves den ikke; men ſaa er det et Spørgsmaal, om denne Lov vil have allerſjærneſte Betydning. Han fluttede med at ſige — og diſſe Ord gjør jeg til mine —: „Man vil berede Kvinden, den undertrykte Kvinde, en hel Del Skuffeſer. Hun vil gjennem dyrefjødte Erfaringer faae at vide, at man har iſtedetfor Brød givet hende Sten ved dette Lovforſlag.“ Det er Stillingen for Diebliffet; men dette Sidſte, at give Kvinden Sten iſtedetfor Brød, vil jeg ikke være med til, og jeg tør ſige, at man ikke derſor vil blive erklaret for en Moſtander af de Rettingheder, ſom det kunde være ønſkeligt at yde Kvinden. Lvertimod, jeg paafſtaar, at, naar den Bevægelse, der nu er bleven reift, har ſat ſig lidt, vil det nok blive ſagt, at de, der vragede dette Lovforſlag for at ſe at faae noget Bedre i Stedet, ere bedre Venner af Kvinden end de, der vilde nøies med et ſaadant Forſlag. Billien hos os Alle kan være lige god, men jeg tror, at det er en Miſforſtaaelse at ville nøies med dette. Sagen er nu bragt paa et ſaadant Punkt, at det forekommer mig, at der maa gjøres noget alvorligt lige overfor diſſe Kvinder, hvis Forhaabninger vi nu paa forſkjellige Maader have vaſt, og at det ikke gjøres ved dette Lovforſlag, haaber jeg at have udtalt mig tilſtrækkelig tydeligt om, men det var derſor ønſkeligt, om Sagen kunde komme frem paa en anden og mere fyldeſtjørende Maade, end den nu foreligger, thi at gjøre om paa det, vi nu have, vil jo være for ſildigt. Seg har derſor i Forening med 7 erede Medlemmer betænkt at foreſlaa det høie Thing en Dagsorden. Seg beber om Tilladelse til at udtale et